

После се виждахме от време-навреме. До девети септември бях адвокат. Веднага след това започнах филмова работа. Във връзка с това се роди идеята той да напише сценарий, по който аз да направя филм. Разказах му историята на баща си, който изчезна безследно след атентата през 1925 г. За този сценарий на времето му броех 20.000 лв". Това беше наскоро след като той се върна от Испания. "Осъдени души" още не беше издал. Междувременно аз бях почнал да правя филма "Ще дойдат нови дни". Ангажиментите следваха един след друг. Той също потъна в работа и нямаше време да го дообработва. Така забравихме този сценарий. На една среща на съучениците ни на 24 май стана въпрос за него и той ми каза: "Пази го, че един ден ще струва много пари".

После издаде "Осъдени души". Прати ми книгата. "Тютюн" не ми прати. Обади ми се по телефона, обеща, но не ми изпрати екземпляр. За "Жени с минало" му се разсърдих, че не ми каза за премиерата. Казах му, че за инат няма да ида да я видя. И не ходих.

Поприщата ни бяха много различни и затова малко се виждахме. Когато бях болен в Париж през 1962 г., жена ми ходи при него за съдействие, но той не можа да помогне. По-късно ходих пак веднаж при него за една дребна услуга /карта за почивен дом/, но ми каза, че не може да ми свърши работа, въпреки че можеше. Отговорих му, че все едно не съм му я искал. Отчужди се от нас може би защото се главоломна от успехите си, а може би защото беше много ревнив.

Когато той се помина, аз бях в Етиопия.

По отношение на семейството имаше нещо утежнено в съзнанието му. За жените винаги се изказваше с някакъв сарказъм. И в романи-те му няма положителен женски образ. Привличаха го именно този род жени, които описва.

Пред мене е споменавал, че баща му се е самоубил. Може би е имал предвид, че ако е бил по-благоразумен е можел да запази живота си.

За семейството си говореше малко.

Притежаваше необикновено остър хумор.

Разказите си, за които спометях, имаше намерение да печата като подлистник в някакъв вестник. Разказваше се за някаква лека жена, имаше някакъв маскаррад, беше нещо полу-криминално, пикантно за четене, държеше в напрежение. Да се потърси в "Ден" - края на 1927 ил 1928 г.